

neemt me de oxymorons uit de mond als hij vaststelt dat de dichter Jozef Deleu met ‘tedere woede’ en ‘wanhopige levensdrift’ blijft ‘stormlopen tegen de vergeetelheid’.

– *Jelica Novakovi-Lopu?ina*

Dorian Cumps (red.), *Enjeux et tendances de la littérature flamande*. Speciaal nummer van *Etudes Germaniques* 61 (oktober-december 2006) 4, 409–592.

In maart 2006 werd aan het ‘Centre Malesherbes’ van de Sorbonne een eendaags colloquium over de Vlaamse literatuur georganiseerd. De uitgewerkte teksten van de toen gepresenteerde papers werden door Dorian Cumps, lector aan dat centrum, bijeengebracht en voorzien van een korte inleiding, die overigens – hoewel kennelijk met de beste bedoelingen geschreven – niet onproblematisch mag heten. Cumps wil kennelijk ingaan tegen het in Frankrijk wijd verspreide beeld van een rechts en nationalistisch Vlaanderen, maar zijn tekst suggereert dat het toch vooral de Vlaamse cultuurdragers zijn die zich afzetten tegen dat rechtse gedachtegoed – wat de vervelende suggestie oproept dat de hoofdmoot der Vlamingen zich wel degelijk nog graag in ‘un certain obscurantisme flamingant’ (500) mag wentelen. Tevens zijn er ook kanttekeningen te plaatsen bij het feit dat Cumps de Vlaamse literatuur als een aparte entiteit naast (een ‘consoeur’ van) de Nederlandse literatuur opvoert, zonder dat hij er de francofone lezer attent op maakt dat de eerste vaak als een onderdeel van de tweede wordt beschouwd.

Minder bezwaarlijk is dat dit speciale nummer van *Etudes germaniques* de belofte uit de titel niet waarmaakt. De formule ‘enjeux et tendances’ suggereert een weids en redelijk compleet overzicht, in werkelijkheid gaat het hier om een kleine verzameling heterogene artikelen van enkele hoogleraren uit het moedertaalgebied en van enkele extramurale onderzoekers, die – zoals dat doorgaans met gebundelde colloquiumteksten gebeurt – hun stokpaardjes berijden. Zo herschrijft Geert Buelens de geschiedenis van de moderne Vlaamse cultuur in het licht van de erfenis van Vermeylen. Dirk de Geest bespreekt de Vlaamse streekliteratuur en de subversieve transformatie ervan in modernistisch en post-modernistisch proza en met name bij Claus. Jos Joosten poneert, met de nodige slagen om de arm, dat theoretisch onderbouwd engagement in de Vlaamse literatuur prominenter aanwezig is dan in de Nederlandse, en illustreert dat aan de hand van het geval Walravens, wiens ‘autonomistische’ avant-gardesympathieën vaak op gespannen voet stonden met zijn felle engagement. Julien Vermeulen ondermijnt het stereotiepe beeld van een aantal werken uit de Vlaamse canon en/of van hun auteurs en pleit daarmee voor een nieuwe, onbevangen lectuur van deze teksten. En Kees Klok gaat in op werk van Lucienne Stassaert en Marcel van Maele, twee naoorlogse dichters uit de experimentele traditie die vooral binnen de Antwerpse literaire scène enig aanzien hebben genoten.

– *Erik Spinoy*